

Handtekening

door Joost Belinfante

Ik was erbij toen het gebeurde. Doe Maar had de derde LP – ‘Doris Day & andere stukken’ - uitgebracht. Mijn soloplaat kwam uit. We gingen signeren bij de opening van een spijkerbroeken- annex platenwinkel in Eindhoven. Een soort van vriendendienst. Die afspraak stond al een tijdje.

Ik was ruim op tijd, maar iedereen was er al. Ik had kennelijk iets gemist. De hele operatie leek met een ondoemaarachtige grondigheid aangepakt. Er liepen officials die ik niet kende. Alles zag er piekfijn uit. Doe Maar zat op een verhoging, muur in de rug, achter een lange tafel. Daartegenover stond voor mij een marktstalletje. Verder was de ruimte gevuld met platenbakken en kledingrekken. Het was de geboorte van de designspijkerbroek. Er heerste een blijde opwinding. Zelfs de platenbaas was er, en legde grote stapels Doris Days neer.

Buiten, aan de andere kant van de glazen pui, begonnen steeds meer meisjes samen te vlokken. Leuke meisjes. Meisjes van zeventien, achttien. Meisjes met spiegeltjes, waar ze steeds even in keken om snel de laatste hand aan zichzelf te leggen.

De echte rock & roll-droom!

Al gauw waren er meer meisjes dan ik door de winkelruit kon zien. Allemaal meisjes die platen gingen kopen, en spijkerbroeken. Iedereen was opgetogen: laat de meisjes maar komen!

De baas van de winkel opende glunderend zijn deuren.

Daarna ging het snel. De meisjes stormden de winkel binnen, hielden even in, en renden door, naar de signeertafel zodra ze Doe Maar ontdekten. Het hele Doe Maar werd bedolven onder de meisjes terwijl er alsmaar meer meisjes de winkel in geduwd werden door nog meer meisjes die buiten stonden.

Kledingrekken vielen om, platenbakken kraakten. De fraai getimmerde verhoging waar de jongens op zaten stortte in.

Het enige wat ik kon zien was een winkelvullende massa worstelende meisjes. Verwarring. Was de band eigenlijk nog wel ‘in the house’? Nee! Een korte stilte, toen riep een meisje: ze gaan door de achteruitgang! Daarop persten de meisjes elkaar weer naar buiten. De helft verdween als een wolk spreeuwen naar het steegje waar de achteruitgang was, de andere helft vertrouwde het

niet en bleef voor de winkel de wacht houden. Tussen de verbogen kledingrekken, vertrapte spijkerbroeken, en vernielde platen bleef ik alleen achter. Ergens in een kamertje zat het winkelpersoneel verbouwereerd bij elkaar. 'Ja, de jongens waren door zo'n mij onbekende official gered, en naar een trappenhuis gesluisd. Die deur door. Daar zouden ze nog wel zijn.' Ik opende een grijze metalen deur. Inderdaad, ze waren er nog. Ze zaten er verslagen bij. Ik was nog helemaal lacherig van de bizarre scène die ik had meegemaakt maar zij beseften al ten volle welke ramp ze getroffen had. Het was onbehaaglijk in het trappenhuis. Verveloos, koud en donker. Ze konden geen kant uit. Vóór meisjes, achter meisjes, ze zouden hier nog wel even zitten. Ik kon ze verder niet helpen. Ik vond het nog steeds behoorlijk gemakkelijk en daaraan hadden mijn vrienden op dat moment helemaal geen behoefte. Buiten de winkel, op weg naar mijn auto, knikte ik de wachtende meisjes minzaam toe. Uit een portiek kwam een jongeman op me af. 'Meneer,' zei die, 'U bent toch Joost Belinfante? Mag ik een handtekening van U?'

Bron: *Doe Maar Lijf aan Lijf*, ISBN 978-906265-634-9, 2008

